

bestemmelse. Jeg havde tænkt mig Muligheden af, at der ved „§ 7 sidste Stykke“ var sigtet til § 7 næstsidste Stykke. Er der imidlertid sigtet til § 7 sidste Stykke, altsaa til de Forsømmelser, for hvilke der foreskrives Straf, da hører jo til disse Forsømmelser, at en Styrmand har undladt at foretage den Anmeldelse med videre, som paahviler ham, men man faar da den Besynderlighed, som Lovordet fører med sig, at Skipperen vil blive at tiltale for den saakaldte Spøret, men Styrmanden for den ordinære Ret i Overensstemmelse med Bestemmelsen i § 22 om, at „de i § 7 sidste Stykke omtalte Sager behandles ved de almindelige Retter“. Jeg skal med det samme gjøre opmærksom paa, at naar man foretager den Forandring, som her bør gjøres, vil det vistnok være rigtigst at drage § 22 fra den Plads, den har, og som det forekommer mig den slet ikke bør have, og hen ved Siden af § 8.

Jeg skal endnu gjøre nogle faa Bemærkninger med Hensyn til 3die Ufsnit om Skibsføreres, Styrmands og Maskinmesters Forhold. Der staar i § 16: „Naar det er godtgjort, at en dansk Skibsfører, Styrmand eller Maskinmester, hvem Spølykken eller dens Følger maa tilskrives, er uskiftet til at betros Udøvelsen af sin Næringsvei“ og senere i § 18 2det Membrum hedder det: „Anses vedkommende Skibsfører osv. for uskiftet til at betros Udøvelsen af sin Næringsvei“ osv. Det forekommer mig at være et mindre heldigt Udtryk at sige „betros“; thi den er jo ham betroet. Det forekommer mig naturligere, naar man endelig vil have et Ord, da at sige „uskiftet til at beholde Udøvelsen“, eller deslige; men det forekommer mig, at man ganske simpelt kommer ud over denne Vanskelighed ved at lade Ordet „betros“ udgaa. — Jeg skal med det samme tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det vistnok vilde være hensigtsmæssigt, om der blev givet en Bestemmelse om, at i den Anmeldelse, ved hvilken der frafjendes Skipper, Styrmand og Maskinmestere deres Næringsvei, optoges en Bestemmelse om, at der paalægges dem under en daglig Mulkt at aflevere, Skipperen sit Næringsbevis, Styrmanden sit Styrmandspatent og Maskinmesteren sit Patent; thi hvis dette ikke iagttages samtidigt med, at man frafjender de nævnte Personer deres Næringsvei, ville de kunne reise til et andet Sted f. Ex. til Udlandet og søge Hjælp paa danske Skibe, uagtet Besøelsen der til er bleven fratagen dem i deres Hjemstavn.

Jeg tvivler slet ikke paa, at dette Hæfter ere i høj Grad trætte af denne meget i Detaillen gaaende Undersøgelse. Jeg er nu færdig med Realiteten og har kun et Par Bemærkninger at gjøre med Hensyn til Lovforslagets formelle Ufattelse. Om Lovforslaget i det Hele er heldigt i formel Henseende, er jo en Smagsag. Jeg

har i det Store og Væsentlige Intet at indvende mod det, men det gjør Indtryk paa mig af at være bleven gjort temmelig hurtigt færdigt, saa at der ikke er blevet vist i Et og Alt den Omhu, som maaske ellers vilde være blevet det til Del. Et Udvalg vil selvfølgelig faae med Lovforslaget at gjøre, rimeligvis det Udvalg, som er nebsat om Lovforslaget om usødygtige Skibe, og jeg skal tillade mig at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, at der vistnok kunde være Grund til at underkaste Lovforslaget i formel Henseende en særlig omhyggelig Behandling. Navnlige lider Lovforslaget paa en hel Mængde Steder af usødvendige Ord, Ord, som ganske vist ikke skade Meningen, men som skjæmme Lovforslaget. Jeg skal saaledes tillade mig at henvise til nogle af de mest iøjensalbende: I § 1, 1ste Stykke, 3de Linie staar „og endvidere“; dette „og“ er aabenbart overflødig, der kommer nemlig senere et „samt“. Jeg skal dernæst henvise til § 3. I 1ste Stykke, 4de Linie kan man meget godt udelade „efter de foreliggende Omstændigheder“. Overhovedet vil man se, naar man læser Lovforslaget igjennem, at der tales om „de foreliggende Omstændigheder“ i langt større Omfang, end behøves. I samme Stykkes sidste Linie kunne Ordene „saavidt muligt“ godt udgaa. I samme Paragraf Litra c. kan vistnok uden Skade udelades „efter Omstændighederne“, ligesom i sidste Stykke af Paragrafen, hvor der staar „yderligere af Justitsministeren“, Ordet „yderligere“ kan udgaa. I § 4, Stykke 1, Linie 3 turde „efter Omstændighederne hensigtsmæssigt“ være at udelade. I samme Paragraf, sidste Stykke, 3die Linie „og vil det da nærmere af disse Myndigheder være at afgjøre“ staar Ordet „nærmere“ altsels overflødig. Naar der i § 6, 2det Stykke, 1ste Linie staar „vedkommende Konsulæmbedsmand“, vilde jeg foretrække, at der blev sat „Konsulæmbedsmanden“, og i § 19, sidste Linie for „vedkommende Appellinstans“, „Appellinstansen“. Naar der i § 12, 3die Linie staar: „Ere undtagelsesvis samtlige paa Fortegnelsen opførte Bisiddere forhindrede“, behøver Ordet „undtagelsesvis“ slet ikke at staa der. Det forekommer mig, at man meget vel i § 16, 2den Linie, hvor der staar: „hjem Spølykken eller dens Følger maa tilskrives“, kunde udelade Ordene „eller dens Følger“. I § 20, 2den Linie staar der, at Næringsadkomsten kan „af Indenrigsministeren atter gjengives“ ham. Man kan rolig udelade Ordet „atter“. Disse Exempler kunde vistnok betydeligt suppleres, men det er iøvrigt en Selvfølge, at det hører til de mindre væsentlige Ting.

Formanden: Det ærede Medlem sølte selv, at han ved at omtale Enkeltighederne i Lovforslaget endogsaa dets Form og Redaktion, kom noget længere bort fra det, som er det sædvanlige ved en 1ste Behandling. Jeg minder om,